

Sygn. akt I CSK 357/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Miasta w W.
przeciwko A. S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 3.600 (trzy
tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, mający na celu ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarzania orzeczeń niesatysfakcjonujących strony. Interes prywatny skarżącego uwzględniany jest tylko o tyle, o ile może stać się podłożem interesu ogólnego. Dlatego nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Założenie spełnienia wymagań

zawartych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być realizowane przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających spełnienie publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej, które przewidziane zostały w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W niniejszej sprawie skarżący wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podnosząc, że zachodzi przesłanka uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tj. na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne dotyczące treści art. 665 k.c. i skutków wynikających z wykładni tego przepisu w zakresie dobrej lub złej wiary pozwanego w niniejszej sprawie.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi przesłanka art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Artykuł 665 k.c. został powołany w treści uzasadnienia Sądu drugiej instancji, jedynie w ramach wywodu wskazującego na to, że przedmiot najmu nie musi stanowić własności wynajmującego, co wynika z istoty umowy najmu i treści art. 668 k.c. Wykładnia tego przepisu nie może zaś stanowić podstawy do oceny dobrej lub złej wiary najemcy.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W orzecznictwie ugruntował się pogląd, zgodnie z którym skarżący, powołując się na wystąpienie w sprawie zagadnienia prawnego, powinien je sformułować, wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których ono się wyłoniło, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto wykazać, że jego rozwiązanie jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, nie publ., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, nie publ.; z dnia 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13, nie publ.).

Co się tyczy tej przesłanki, to z oczywistych względów należy wykluczyć kwestię prawną, której wyjaśnienie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym w zaskarżonym wyroku stanie faktycznym. W orzecznictwie przyjmuje się, że okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie skargi kasacyjnej mogą być tylko takie, które Sąd Najwyższy mógłby następnie uwzględnić przy jej rozpatrywaniu (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 sierpnia 2003 r., III CK 120/03, nie publ., z dnia 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003, nr 9, poz. 228).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw

I.n